

Gebakken rijst is het niet waard om voor te sterven. Ik had nooit naar binnen moeten gaan. Ik had me bij fastfood moeten houden, dan had ik door de drive-in kunnen rijden, mijn bestelling doorgeven en mijn eten door een loket aangereikt kunnen krijgen. Maar na uren op de weg moest ik naar de wc en mijn gezicht wassen, en hamburgers, friet en salades was ik spuugzat. Ik stopte bij een Chinees restaurant dat weggestopt zit in dit winkelcentrum, omdat ik veronderstelde dat er niet veel gasten zouden zijn op dit tijdstip van de dag. Meestal is het licht gedempt in Chinese restaurants, dus met mijn pruik met lange, bruine haren en de bril die ik draag om mijn ogen te verbergen, dacht ik dat het wel moest lukken. Maar er zijn meerdere tekeningen van mijn mogelijke vermommingen in de media verschenen.

Het zitje in de hoek zit vol met studenten. Een meisje kijkt naar me, fluistert iets tegen haar vriendin en nu zit iedereen aan tafel naar me te staren. Eentje pakt haar telefoon.

Uiterlijk kalm slenter ik naar de deur. De serveerster rent achter me aan. 'Eten bijna klaar!'

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik, maar dat ben ik niet van plan.

Buiten loop ik haastig over de stoep. Bij de deur van een groot warenhuis kijk ik om. Twee meisjes zijn uit het restaurant naar buiten gestoven en praten druk in hun telefoon. Ik kijk naar mijn auto. Daar kan ik nu niet heen. Als die meisjes me zien instappen, weet de politie in wat voor auto ik rij en dan moet ik weer aan een andere zien te komen. Ik heb niet genoeg geld meer. Deze had ik zonder Dylans hulp niet kunnen kopen.

Ik ga het warenhuis binnen en kijk rond, op zoek naar een plek waar ik me kan verstoppen. Achter in de winkel zie ik het bord voor de paskamers. Ik glip door de deur en vind een lege paskamer met een deur die op slot kan. Ik sluit mezelf op en ga op het bankje zitten om even op adem te komen. Mijn opties vliegen door mijn hoofd.

De studenten hebben me hier naar binnen zien gaan. De politie kan ieder ogenblik komen om me te arresteren. Mijn hart bonst en de hechtingen in mijn schouder voelen alsof ze op knappen staan. Ik vraag me af of ze geïnfecteerd zijn geraakt. Ik doe mijn mitella goed, maar dan dringt het tot me door dat die me verraadt. Misschien hebben die studenten me daaraan zelfs herkend. Ik doe hem af en stop hem in mijn tas.

Ik doe mijn pruik ook af en trek mijn zwart geverfde haar naar achteren in een paardenstaart. Met mijn armen tegen mijn ribben haal ik mijn honkbalpet uit mijn tas en zet hem op, trek mijn paardenstaart van achteren erdoor en zet mijn bril af. Ik trek mijn blouse uit, zodat ik alleen nog het T-shirt eronder draag. Ik doe mijn zonnebril op en bekijk mezelf in de spiegel. Ik zie er heel anders uit dan vijf minuten geleden.

Ik ga gebukt onder vermoeidheid – waarschijnlijk door het bloedverlies, van toen ik een paar dagen geleden werd neergeschoten – maar ik moet in beweging blijven. Ik hang de

riem van mijn tas over mijn goede schouder, dan stapel ik de kleren die in de paskamer hangen over mijn arm. Maakt niet uit dat ze me niet passen of dat niemand van mijn generatie ze ooit zou dragen. Ik moet eruitzien als een gewone klant tot ik door de achterdeur naar buiten kan.

Ik waag me de paskamer uit, voorzichtig met mijn gewonde arm. Ik veins belangstelling voor een rek met koopjes en kijk rond om te zien of ik de meisjes zie. Maar dat is niet het geval, dus ik kijk door het raam naar buiten. Ik zie een blauw zwaailicht. Daar zijn ze.

Ik ga weer naar achteren, in de hoop ergens een deur te vinden. Er is een draaideur met een bordje waarop staat ‘alleen personeel’ en ik laat de kleren die over mijn arm hangen, vallen en storm naar binnen. Ik haast me langs dozen en rekken vol kleren, een bezemkast en een emmer en een personeelstoilet. Ik zie de achterdeur voor leveranciers.

Ik doe hem open en kijk de steeg in. Hier is nog geen politieauto. Er is niemand buiten.

Ik steek de steeg over en loop, zwak en buiten adem als een hartpatiënt, door een stukje bos dat omhoog leidt tot ik zicht heb op het parkeerterrein. Achter een groepje bomen ga ik op een stronk zitten en kijk naar de studenten die met de politie praten en selfies maken met politieauto’s op de achtergrond. Dit staat binnen twintig minuten op alle sociale media. Het komt op het plaatselijke nieuws, misschien zelfs het landelijke. Deze stad is nu verboden voor mij. Ik moet weg.

Ik blijf tussen de bomen lopen. Aan de andere kant van het bos kom ik uit in een slechte buurt. Mannen hangen rond op straathoeken en schaars geklede vrouwen benaderen auto’s die vast staan in het verkeer.

Ik zie een meisje met een blonde krullenpruik op, breder dan haar smalle schouders. Ik heb zwart haar gehad, bruin,

blond... Ik heb een rode pruik gehad, een blonde pruik, een bruine pruik. Die hadden allemaal geen sterke krullen. Daar zouden ze niet naar zoeken.

Ik loop tussen de bomen door de heuvel af en wacht tot het meisje weer naar de gebarsten stoep komt. 'Neem me niet kwalijk,' zeg ik. 'Kan ik je even spreken?'

Ze kijkt alsof ze het te druk voor me heeft, dus ik voeg eraan toe: 'Ik geef er geld voor.'

Nu heb ik haar aandacht. 'Wat is er, schat?'

'Ik vind je haar mooi. Is het een pruik?'

'Ja,' zegt ze en ze voelt eraan. 'Dank je.'

'Ik vroeg me af of ik hem van je kan kopen.'

Ze lacht. 'Wat? Wil je mijn haar kopen?'

'Ik geef je tweehonderd contant.'

Ze aarzelt. 'Vier.'

'Twee vijftig.'

Ze is gepikeerd. 'Ik heb er een hoop geld voor betaald. Ik geef hem niet zomaar weg.'

'Oké,' zeg ik, zoekend naar mijn portemonnee. 'Driehonderd. Graag of niet.'

Ze ziet de andere pruik in mijn tas. 'Zeg, verzamel je pruiken of zoiets?'

'Ja, daar hou ik van. Ik ben actrice.'

Ze grinnikt en neemt haar haar af. Er komt kortgeknipt bruin haar met blonde highlights tevoorschijn. Ze zou voor een voetbalmoeder kunnen doorgaan met dat haar. Ze woelt er met haar handen door en steekt dan haar handen uit naar het geld. 'Ik vond dit echt een fijne pruik,' moppert ze.

'Je kunt toch voor veel minder geld een andere kopen?'

'Anders zou ik hem niet verkopen.'

'Bedankt,' zeg ik. 'Ik stel het erg op prijs.'

Ik neem de pruik en stop hem in mijn tas, die tot de rand

vol zit, en als het meisje zich afwendt, ga ik het bos weer in. Ik veeg hem af, vanbinnen en vanbuiten, en zet hem op. Hij voelt groot en slap. Ik kijk in mijn telefoon en zie dat hij helemaal niet zo lelijk staat. Ik vind hem eigenlijk wel mooi. Met mijn zonnebril op zal niemand me herkennen.

Ik ga een poosje op de grond zitten. Ik wou dat ik eten had gehaald voordat ik moest vluchten. Ik ben uitgehongerd, maar het zal nog wel even duren tot ik kan eten.

Na een paar uur moet ik weer naar de wc. Ik ga terug door het bos naar de straat waar de pruikendame werkte en zie een buurtwinkel met tralies voor de ramen. Ik ga naar binnen en probeer de wc-deur, maar hij zit op slot, dus ik moet om de sleutel vragen. Achter de kassa staat een tv aan en ik zie mijn gezicht al en beelden van mij in het restaurant. Ze waarschuwen de mensen dat ik in de buurt ben en dat ik gewapend en gevaarlijk kan zijn.

De caissière kijkt niet eens naar me. Ze overhandigt me de sleutel en ik haast me naar de damestoiletten. In gedachten inventariseer ik wat ze uit de beelden van de beveiligingscamera zullen kunnen halen. Mijn tas, natuurlijk. Hij is groot, zwart en onopvallend, maar ik maak hem leeg in de wasbak en keer hem binnenstebuiten, zodat de geruite voering aan de buitenkant zit, en stop alles terug. Ik kijk naar mijn schoenen. Het zijn grijze sneakers. Die vallen evenmin op als mijn spijkerbroek.

Pas dan realiseer ik me dat het verband om mijn schouder zichtbaar is zonder de blouse die ik over mijn T-shirt droeg. En ik heb geen andere trui om aan te trekken.

Er klopt iemand aan de deur en ik roep: ‘Bijna klaar!’

Weer kijk ik in de spiegel en zucht. Dan haal ik de blouse tevoorschijn die ik had uitgetrokken en slinger hem als een handdoek over mijn gewonde schouder.

Ik hoor meer sirenes en zie blauwe zwaailichten flitsen in het glas van het raam boven mijn hoofd. Zijn ze nog steeds naar me op zoek?

Met het zweet op mijn voorhoofd doe ik de deur open en stap naar buiten. De wachtende vrouw grist de sleutel uit mijn hand en stuift naar binnen.

De caissières zijn afgeleid door de politieauto's die langsrijden en de opschudding. Ik zie een rek met T-shirts, dus ik pak er een, plus een pakje pindakaascrackers, stap naar de toonbank en schraap mijn keel. Een van de caissières kijkt naar de spullen en niet naar mij. 'Is dit alles?'

'Ja,' zeg ik.

Ze slaat het aan en geeft me een bonnetje. Ik gooi het T-shirt ook over mijn schouder en ga naar buiten. Om de hoek van het gebouw trek ik het T-shirt aan over mijn andere en gooi mijn blouse en de lange bruine pruik in een vuilnisbak. Een plastic tasje dat erin zit, prop ik boven op mijn spullen.

Als ze me nu vinden, is er geen onmiddellijk bewijs dat aantoonst dat ik degene ben die gezien is in het restaurant.

Ik ga terug door het bos, in de hoop dat ik bij mijn auto kan komen. De politieauto's zouden onderhand verdwenen moeten zijn uit het winkelcentrum. Zijn ze gestopt met zoeken?

Uitgeput loop ik de heuvel af en om de winkels heen naar het parkeerterrein aan de voorkant. Zonder aarzelen loop ik doelbewust naar mijn auto. Ik stap in en kijk niet eens om voordat ik weggrijp uit het vak.

Ik zie een politieauto op het parkeerterrein staan, maar de lichten zijn uit. De chauffeur zie ik nergens. Ik rij het parkeerterrein af, het verkeer in.

Als ik ver genoeg weg ben, durf ik weer te ademen.

2

DYLAN

Mijn auto staat nog in Dallas, waar Casey hem heeft laten staan, voordat ze werd neergeschoten door een kindermisbruiker die in drugs handelde. Dex zet me af bij de auto en ik kijk rond, op zoek naar een spoor van Keegan en Rollins, de rechercheurs die vastbesloten zijn Casey te doden voordat ze hen ontmaskert, maar ik zie ze niet. De auto staat geparkeerd achter het huis waar Casey is neergeschoten. Vanwaar we zitten, kan ik tussen twee huizen door kijken naar de tuin en de oprit van de misbruiker. Daar staan geen politieauto's. Het ziet er zelfs uit alsof er niemand thuis is. De vrachtwagen in de achtertuin die enkele van zijn misdaden had kunnen bewijzen, is verdwenen. Ik hoop dat de politie hem weggesleept heeft naar hun lab.

‘Je moet die telefoon vervangen, knapperd,’ zegt Dex vlak voordat hij wegrijdt. ‘Je moet hetzelfde nummer hebben als dat Keegan zal gebruiken om je te bereiken.’

‘Ze merken vanzelf wel dat het een andere telefoon is als ze me niet meer kunnen natrekken.’

‘Maar ze zullen niet weten wat je ermee hebt gedaan. Je kunt beweren dat hij kapot is of dat je hem kwijt bent.’

Ik stel het op prijs dat Dex er zich zorgen om maakt, want ik heb die telefoon met ducttape aan de onderkant van een grote vrachtwagen geplakt om Keegan en Rollins af te schudden. Als ik dat niet had gedaan, zouden Casey en ik nu allebei dood zijn.

‘Ik denk wel dat ik hetzelfde nummer kan houden als ik hem vervang.’

‘Ga naar de telefoonwinkel. Ze kunnen het nummer in een paar minuten overzetten. Als Keegan het serienummer niet heeft of wat hij ook nodig heeft om de nieuwe telefoon te traceren, win je extra tijd.’

Dex gaat weg en ik ga naar de telefoonwinkel om te doen wat hij heeft voorgesteld. Keegan zal razend zijn, omdat ik hem op een vals spoor heb gezet. Ik had zijn gezicht weleens willen zien toen hij doorkreeg dat hij voor het lapje gehouden werd.

Als ik de telefoon heb, vecht ik tegen de aandrang om Casey te bellen op haar wegwerptelefoon of haar een e-mail te sturen op haar geheime account. Ik moet mijn contact met haar zo veel mogelijk beperken om haar de kans te geven verder weg te komen. Ik moet Keegan geen gelegenheid geven om weer bij Casey in de buurt te komen.

In plaats daarvan doe ik wat Keegan zal verwachten en bel hem. Hij pakt op bij de eerste keer overgaan. ‘Waar zit je, Dylan?’ Zijn stem klinkt scherp en boos.

‘In Dallas,’ zeg ik. ‘Mijn telefoon is kapotgegaan en ik was zo druk met het achtervolgen van Casey dat ik tot nu geen gelegenheid heb gehad om hem te vervangen.’

‘Dat heb ik gemerkt,’ zegt hij. ‘Je hebt alle pret misgelopen.’

‘Ik was er eerder dan u,’ zeg ik, omdat ik weet dat hij dat al weet. ‘Ik ben meteen na het schot opgedoken en achter haar aan gegaan. Toen ik haar niet kon vinden, heb ik bij alle zie-

kenhuizen navraag gedaan en haar foto laten zien om erachter te komen of ze zich met die schotwond gemeld had.'

Hij aarzelt een ogenblik. 'We weten dat ze in een warenhuis naar het toilet is gegaan,' zegt hij. 'Ze was weg voordat we aankwamen, maar het bloedspoor hield op. Ze moet hem verbonden hebben of zich door iemand laten ophalen.'

'Ik weet het niet,' zeg ik. 'Ze lijkt me nogal een eenling. Ik betwijfel of ze vrienden heeft die de wet willen overtreden om haar te redden.'

'Ik acht haar nergens te goed voor,' zegt hij. 'Ik acht jou er niet te goed voor. Misschien ben jij wel degene die haar helpt.'

De spieren in mijn nek verstrakken en ik voel hoofdpijn opkomen. 'Ik heb haar niet laten ontsnappen,' zeg ik. 'Ik heb u verteld dat ik naar haar op zoek was.'

'Waarom dachten ze dan dat je mij was? Die mensen die haar hebben neergeschoten.'

'Ik heb niet gezegd dat ik u was,' zeg ik. 'Ik verscheen gewoon en ze deden alsof ze me verwacht hadden. Dus wat is de deal met die mensen?'

'Ze zijn gearresteerd door de politie in Dallas,' zegt Keegan. 'Dat geloof je toch niet? Eindelijk helpt iemand ons bij haar in de buurt te komen, en nu belemmert Dallas ons onderzoek door hen te arresteren voor een soort kindermisbruik.'

'Een soort kindermisbruik?' vraag ik. 'U bedoelt het moles-teren van een meisje van zeven? Haar verhandelen voor drugs?'

'Oké, ze konden erop wachten. Maar het heeft wel een wig in onze zaak gedreven. Vanzelfsprekend zijn ze als getuigen nutteloos nu. Maar ik heb er nog veel meer. Mensen met wie ze gewerkt heeft, mensen die wisten dat ze te maken had met die Cole Whittington die van een klif is gereden, mensen die een kamer aan haar verhuurd hebben.'

Ik neem niet de moeite om hem te vertellen dat Casey niets te maken heeft met Whittingtons dood. Casey probeerde die man juist in leven te houden. ‘Dus de Trendalls zitten in de gevangenis? En hun dealer? Allemaal?’

‘Dat zeg ik toch.’

‘Zit het kind bij pleegouders?’

‘Dat heb ik begrepen. Dus ben je weer op weg naar huis?’

Mijn acteerkunst is niet wat hij moet zijn als ik tegen hem blijf liegen, dus ik kan beter ophangen. Vlug licht ik hem in over een paar manieren waarop ik Casey hoop te vinden in Dallas en dat slikt hij. Ook hij wil kennelijk graag ophangen. Hij wil er niemand anders dan Rollins bij hebben als hij haar vindt, zodat ze met haar kunnen doen wat ze willen. Dan kan hij beweren dat ze gewapend was en op hen schoot, en dat ze haar hebben moeten neerschieten.

Als ik het gesprek heb beëindigd, stel ik mezelf de vraag: wat zou ik aan het doen zijn als ik *echt* achter haar aan zat? Dan zou ik waarschijnlijk weer een bezoek brengen aan de politie van Dallas, doen alsof ik nog niets weet van de arrestatie van de Trendalls en geen idee heb waar kleine Ava is. Ik zou tenminste Caseys angst om het kleine meisje kunnen verlichten.

Ik weet niet eens in welke stad ik me bevind, maar ik schrijf me in bij een naamloos motel en verschoon mijn verband. De tv staat aan, terwijl ik probeer te slapen, de nieuwszender zendt om het kwartier het laatste nieuws uit. Het wordt oud.

Ik dommel in, tot ik wakker schrik van een nieuw item.

‘... mogelijke aanklacht tegen Casey Cox. We luisteren naar de openbare aanklager van Caddo Parish in Shreveport.’

Ik ga rechtop zitten en tuur naar het scherm. Dan pak ik de afstandsbediening en zet het geluid harder. De camera is gericht op de man die voor een batterij microfoons staat. Ik heb hem eerder gezien, in een of andere verkiezing of op het nieuws waar hij praatte over mij. Ik weet het niet precies. Ik heb zijn openingszinnen al gemist.

‘We hebben zojuist een onderzoek afgerond naar de rol van Casey Cox in de moord op Brent Pace in mei. Onze *grand jury* heeft juffrouw Cox, die sinds de moord spoorloos is, in staat van beschuldiging gesteld.’

Ik blaas mijn adem uit, alsof ik een stomp in mijn maag heb gekregen. Ik wist dat dit zou gebeuren, maar nu ben ik niet

meer op de vlucht voor een arrestatie maar voor de beschuldiging van een ernstig misdrijf.

‘We geloven dat juffrouw Cox die dag tijdens haar lunchpauze op bezoek is gegaan bij meneer Pace, en dat ze hem toen hij de deur opendeed meerdere keren gestoken heeft.’

Ik ben niet geschokt omdat ze dat geloven. Ik heb tenslotte gezien hoe wreed die moord was. Ik word er alleen zo beïnvloed van dat zo veel mensen geloven dat ik mijn beste vriend zoiets gruwelijks aan zou doen.

‘Ze ging het huis binnen, terwijl hij leegbloedde en ze liet voetstappen, vingerafdrukken en ander DNA-materiaal achter. Toen bracht ze het mes terug naar haar auto, waarin het later werd gevonden, evenals bloed van de heer Pace, dat kennelijk aan haar handen zat toen ze de motor startte en haar portier open- en dichtdeed. Het bloedspoor liep door tot haar flat, waar het de trap op ging, naar haar woning. Naar het schijnt verkleedde ze zich en vluchtte ze in een taxi naar het busstation, waar ze een bus nam naar Durant, Oklahoma. Toen ze daar na enige tussenstops was gearriveerd, reisde ze verder naar Atlanta, Georgia, en toen naar Shady Grove waar ze enige tijd heeft gewoond.’

Het is angstaanjagend om hem mijn gangen te horen opnoemen. Ik loop naar het raam en kijk naar buiten, in de verwachting dat het op het parkeerterrein wemelt van de agenten. Maar dat is niet zo.

‘Velen van u weten van juffrouw Cox’ daden in Shady Grove, maar ik wil u waarschuwen: denk aan de wreedheid van de moord die ze pleegde voordat ze daarheen ging. Na de gebeurtenissen in Shady Grove, die niet relevant zijn voor de moord op Pace, vluchtte ze weer naar Dallas, Texas. Ze is het laatst gezien in Dallas, maar ontkwam opnieuw aan een arrestatie. Wij geloven dat Casey Cox gewapend en gevaarlijk is,

en dat ze uitzonderlijk goed is in het vermommen van haar uiterlijk. Haar ogen zijn echter bijzonder opvallend, dus we adviseren burgers om af te gaan op de amandelvorm van haar ogen en niet op het haar of de make-up die ze wellicht draagt. Ze is één meter zevenenzestig, weegt ongeveer zestig kilo en is waarschijnlijk herstellende van een schotwond in haar rechterschouder.’

Ik raak mijn schouder aan en kijk in de spiegel.

‘We adviseren burgers die juffrouw Cox zien onmiddellijk contact op te nemen met de politie en niet te proberen haar zelf aan te houden of te volgen. Nogmaals, ze kan gewapend en gevaarlijk zijn.’

Ik zucht. Ik bezit geen wapen of een mes. Ik heb niet eens een nagelknippertje. ‘Ten slotte, juffrouw Cox, als u luistert, we adviseren u zich aan te geven op het dichtstbijzijnde politiebureau, omdat u het alleen maar erger voor zichzelf maakt als u op de vlucht blijft voor justitie. We zullen u vinden en dan zorgen we dat het recht zegeviert.’

Erger voor mezelf? Hoeveel erger kan het zijn dan vermoord worden voordat ik de waarheid kan vertellen? Ik ril van de manier waarop hij me aanspreekt en voel de aandrang om de televisie uit te zetten. Hij kan me niet zien, hou ik mezelf voor. Hij kan mijn televisiesignaal niet natrekken. Hij probeert alleen maar in mijn hoofd te komen.

Ik zoek steun bij de muur tegenover de tv en blijf staan, terwijl de verslaggevers de man vragen stellen.

‘Was Casey Cox betrokken bij de dood van Cole Whittington in Dallas, Texas?’

‘Dat wordt onderzocht. Op die zaak kan ik op dit moment geen commentaar geven.’

Ik kreun. Ze *weten* dat de Trendalls dat hebben gedaan. De pick-up is uitvoerig bewijs. ‘Wordt er onderzoek gedaan

naar andere sterfgevallen in plaatsen waar Casey Cox is geweest?’

‘Nogmaals, ik ben hier slechts om commentaar te geven op de zaak Brent Case.’

‘Nee, dus,’ snauw ik.

‘Hebt u een motief kunnen ontdekken in de dood van Brent Pace? Getuigen zeggen dat ze goede vrienden waren en we weten dat hij haar inderdaad die ochtend heeft gebeld. Weet u of hij haar uitgenodigd heeft om tijdens haar lunchpauze te komen? Weet u al of ze ruzie of iets dergelijks hebben gehad dat zulk geweld kan hebben uitgelokt?’

‘Het exacte motief hebben we nog niet achterhaald.’

‘En de tijdlijn?’ vraagt Macy Weatherow, een van de plaatselijke nieuwspresentators. ‘De politie zegt dat Pace minstens een paar uur eerder dan Cox’ lunchpauze is gedood.’

‘Dat was bij benadering.’

‘Maar is het mogelijk dat iemand anders hem heeft gedood, aangezien we weten dat Cox de hele ochtend aan het werk was?’

Ik hou mijn adem in, opgelucht omdat tenminste één persoon twijfelt aan mijn schuld.

‘Cox is gevlucht. Het moordwapen lag in haar auto.’ Hij wendt zich tot de volgende verslaggever, alsof het een afgehandelde zaak is.

Het moordwapen is in mijn auto *gelegd*. Tot op de dag van vandaag heb ik het nooit gezien.

Macy’s stem rijst boven de geschreeuwde vragen van de anderen uit. ‘Vrienden beschrijven juffrouw Cox als een vriendelijke en stabiele persoon. Haar acties in Shady Grove en ook in Dallas lijken dat te bevestigen. Ze heeft een ontvoerd meisje en haar kind gered, ze heeft naar verluidt iemand zelfmoord uit het hoofd gepraat... Hoe zeker bent u –’

‘Zoals ik al zei, haar DNA was op de plaats delict, het mes is gevonden in haar auto, op haar auto en in haar flat was bloed van meneer Pace.’

‘Maar sommigen zeggen dat ze wellicht alleen het lichaam heeft gevonden, dat ze, als ze hem vermoord had, op zijn minst zou hebben geprobeerd om dat te verhullen.’

‘Als zij het niet had gedaan, waarom zou ze dan het alarmnummer niet hebben gebeld om de vondst van zijn lichaam te melden? Maar ze is gevlucht en sindsdien een arrestatie uit de weg gegaan. Dat was het voor nu,’ zegt hij, en hij loopt achteruit, weg van de microfoon.

Maar een andere verslaggever trekt hem terug. ‘Wat verandert er door de aanklacht? Het brengt jullie niet dichterbij haar vondst.’

‘Tot nu toe was ze een interessante persoon in een moordzaak. Nu is ze de hoofdverdachte, en in de aanklacht wordt ze beschuldigd van een ernstig misdrijf. Bedankt, allemaal.’

De openbare aanklager verlaat het podium en loopt weg, terwijl mensen vragen naar hem schreeuwen.

Ik glij langs de muur naar beneden, tot ik op de vloer zit. Dan gaat mijn telefoon. Ik haal hem uit mijn zak en zie dat het Dylan is. Natuurlijk. Wie kan het anders zijn? Niemand anders heeft dit nummer.

Ik bedenk dat hij ook in de penarie zit nu ik aangeklaagd ben. Doordat hij een aangeklaagde persoon helpt, komt hij automatisch in een andere categorie misdrijf terecht. Ik wil hem niet ook in moeilijkheden brengen.

Ik laat de telefoon naar mijn voicemail gaan. Hij spreekt geen boodschap in, maar stuurt een tekstbericht. *Je bent aangeklaagd. Heb je het nieuws gezien?*

Ik antwoord niet.

Alles oké?